

(do tego grona należy Maria Bogucka, która zrobiła magisterium u Mariana Małowista i pod jego też kierunkiem napisała rozprawę doktorską).

Pozwolę sobie na uwagę, że odpowiedzialność intelektualną i moralną za publikację kłamstw, oszczerstw i pomówień ponoszą redaktorzy tomu i wydawnictwo Universitas. Jest godne ubolewania, że w haniebnym procederze zniesławiania pamięci wielkich uczonych biorą udział badacze o znanych już nazwiskach i cenione wydawnictwo naukowe.

Włodzimierz Lengauer

* * *

W książce „Historia — dziś. Teoretyczne problemy wiedzy o przeszłości” pod red. Ewy Domańskiej, Rafała Stobieckiego i Tomasza Wiślicza (Towarzystwo Wydawców Universitas, Kraków 2014) został zamieszczony artykuł autorstwa Marii Boguckiej „Wpływ zwycięstwa kultury masowej i postmodernizmu na uprawianie badań historycznych” (s. 187–205). Pragniemy w tym miejscu odnieść się do podanych tam nieprawdziwych informacji na temat zmarłej w roku 1995 Profesor Izy Biezuńskiej–Małowist, która przez wiele lat kierowała Zakładem Historii Starożytnej Instytutu Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego.

Na stronie 202 można przeczytać stwierdzenie, że Iza Biezuńska „była kuzynką prominentnego polityka Jakuba Bermana, co zapewniało jej i mężowi specjalną pozycję”. Gwoli ścisłości zaznaczamy, że Profesor Biezuńskiej nie łączyły żadne więzy pokrewieństwa z Jakubem Bermanem. Krzywdzące są insynuacje, że swoją wysoką pozycję w świecie naukowym, w Polsce i za granicą, zawdzięczała Ona stosunkom z ówczesnym aparatem władzy. Głęboko nieprawdziwa jest również wyrażona na tej samej stronie suggestia, że Iza Biezuńska–Małowist zdobywała stopnie naukowe bez odpowiedniego dorobku. Należy podkreślić, że praca badawcza Profesor Biezuńskiej, rozpoczęta już przed wojną (w 1939 r. ukazała się w formie książkowej wersja Jej pracy magisterskiej „Etudes sur la condition juridique et sociale de la femme grecque en Egypte gréco-romaine”, „Hermaion”, fasc. 4, Leopoli), przerwana czasem Zagłady, kontynuowana była w latach powojennych w trudnych warunkach odbudowy życia akademickiego na Uniwersytecie Warszawskim. Zaowocowało to obronioną w 1947 r. rozprawą doktorską „Z zagadnień niewolnictwa w okresie hellenistycznym” (publikacja w 1949 r.), której promotorem był Jerzy Manteuffel, a także rozprawą habilitacyjną „Poglądy *nobilitas* okresu Nerona i ich podłoże gospodarczo–społeczne” (publikacja w 1952 r.), recenzowaną następnie przez wybitnego historyka Rzymu Ludwika Piotrowicza. Pomiędzy 1936 a 1952 r. (do chwili wydania książki habilitacyjnej) Profesor Biezuńska–Małowist opublikowała 28 pozycji naukowych (w tym dwie książki, artykuły naukowe i recenzje), tak więc zarzut o braku dorobku przy osiągnięciu stopni naukowych jest bezzasadny.

Powstałe w kolejnych latach obcojęzyczne publikacje książkowe Pani Profesor, Jej wkład w dydaktykę uniwersytecką, dorobek organizacyjny, troska o rozwój nauk starożytnych w Polsce, zasługi wniesione w odbudowę Instytutu Historycznego UW są powszechnie znane (i opisane w poświęconych Jej opracowaniach biograficznych). W tym miejscu pragniemy je jedynie przypomnieć, występując stanowczo przeciwko pomówieniom wobec Profesor Izy Biezuńskiej-Małowist.

Pracownicy Zakładu Historii Starożytnej Instytutu Historycznego UW:

Prof. dr hab. Adam Ziółkowski

Dr hab. Ryszard Kulesza, prof. UW

Dr hab. Paweł Janiszewski

Dr hab. Łukasz Niesiołowski-Spanò

Dr hab. Jacek Rzepka

Dr hab. Krystyna Stebnicka

Dr hab. Marek Stępień

Dr Elżbieta Szabat

Dr hab. Marek Węcowski

Dr hab. Robert Wiśniewski

Dr hab. Aleksander Wolicki